

vaardigheidszin en zijn humaniteit jegens het personeel. 'Uw persoonlijkheid', zei Van IJsselsteyn, 'verre buiten de grenzen van ons land bekend en geëerd, heeft aanzien gegeven aan het vroeger vaak minder geachte ambt van directeur der Gemeentewerken. . . ' 's Middags kwamen de achtereenvolgende voorzitters der commissie s' Jacob, De Monchy en Hudig nogmaals ter felicitatie en daarna volgde een algemene receptie, met toespraken, geschenken, kortom een huldiging au grand complet.

In de zes jaren die dan volgen, wordt zijn invloed minder, zijn stemming vaak geprikkeld, zijn wijze van reageren daardoor ongerechtvaardigd heftig. Een typerend voorbeeld haal ik aan: wanneer de commissie voor toezicht op het lager onderwijs nieuwe wegen wil inslaan op het gebied van de scholenbouw, gaat De Jongh daartegen in 1907 met grote heftigheid en schamperheid te keer. Hij verzet zich tegen de invloed van medici op de bouwhygiëne, hij bemoeit zich met zaken welke, voortgekomen uit de voortgeschreden ideeën der opdrachtgevers, voor hem eigenlijk bij zijn arbeid grondgegevens zouden moeten zijn. Hij is dan, laten wij het eerlijk uitspreken, weer geheel de conservatieve negentiende-eeuwer, die wel met één been in de nieuwe tijd staat, maar er niet toe kan komen het andere been bij te trekken.

Bijzonder aardig wordt het karakter van De Jongh terloops aangeduid in een artikel in het Rotterdams Jaarboekje van 1925 dat de heer Hintzen wijdt aan de nagedachtenis van de in 1924 gestorven oud-wethouder Jan Hudig. Hij schrijft daar: 'De samenwerking met den genialen directeur van Gemeentewerken was voor Hudig als wethouder een bron van voldoening. Hij had oprechte bewondering voor diens veel omvattend begripen van Rotterdam's behoeften en voor zijn juisten, zelden falenden blik op Rotterdam's toekomstige ontwikkeling. Een van de groote verdiensten van Jan Hudig was zijn onbaatzuchtigheid, die ook medebracht dat hij zich nooit op den voorgrond trachtte te plaatsen bij de behandeling van vraagstukken, waarin een ander, zooals bij de Jongh het geval was, door kennis en ervaring meer doorkneed bleek. Maar daarom gaf hij eigen meening niet prijs. Evenmin was hij blind voor de gebreken van den directeur, voor zijn soms te ruw optreden, voor zijn zelfgenoegzaamheid of kleine ijdelheden. En door ondervinding geleerd, wist hij soms een door hem gewenschten maatregel door te voeren, dien de directeur vermoede-